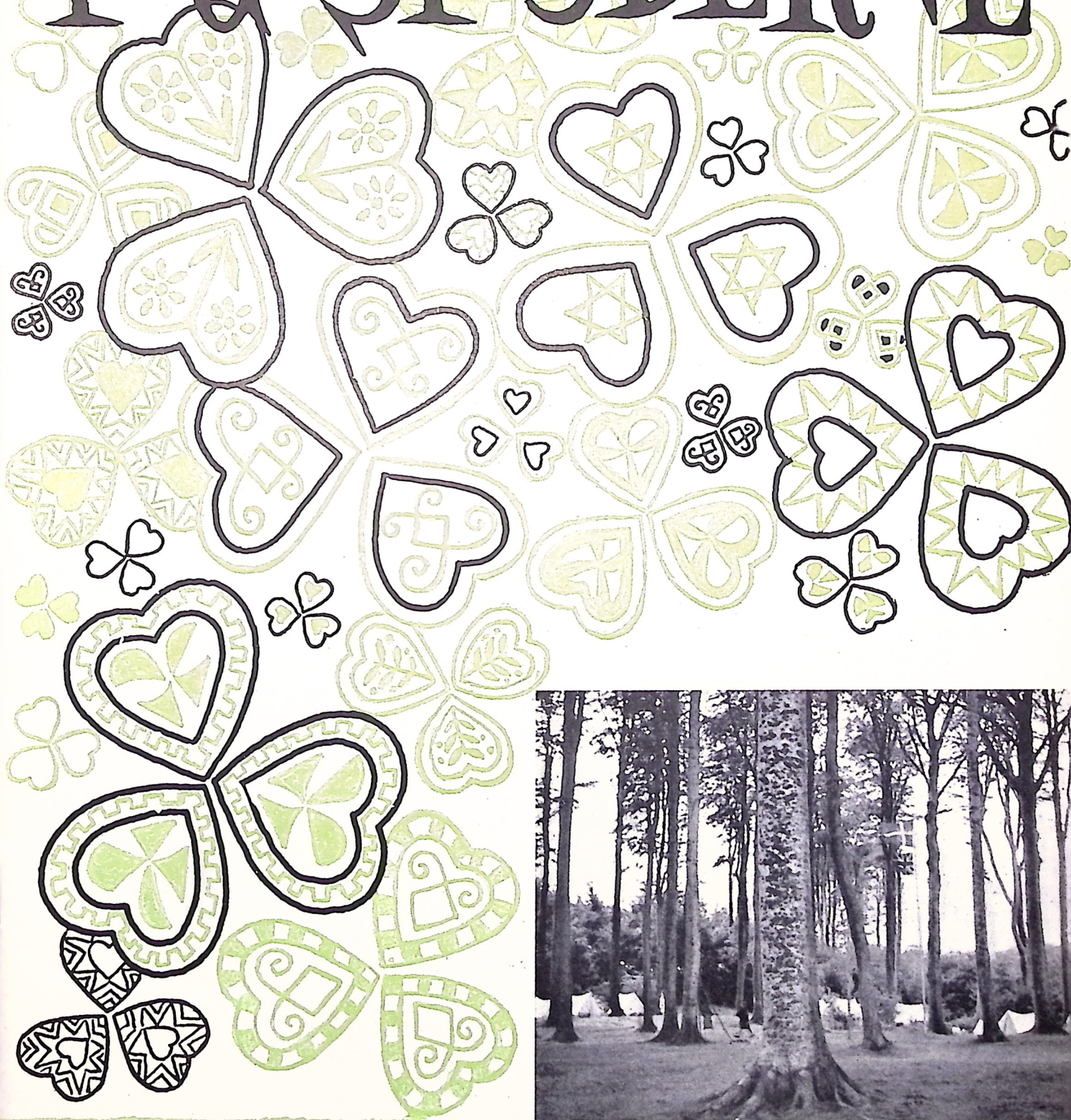

PIGESPEJDERNE

Kære spejdere!

Er maj ikke en dejlig måned. Skoven springer ud, blomsterne myldrer frem, alt er lysere og venligere, og vi kan igen tage vort telt frem og opleve de dejligste timer i vort liv.

Nu ved jeg godt, at maj også betyder eksamen for mange af jer, men, ikke sandt, det skal jo overstås, og så kan I begynde at glæde jer til jubilæumslejren. Det er lidt trist, at vi ikke alle skal i lejr sammen, men det er altid spændende at prøve noget nyt, og dette har ingen af os prøvet før. På Odensedagen ses vi alle, og der bliver nok stor gensynsglæde, selv om alle ikke kan nå at hilse på alle. Og hvor bliver det spændende, når vi kommer hjem, at høre om, hvad de andre troppe i divisionen har oplevet på Fyn, for selv om mange af de ting, vi skal opleve, er de samme, bliver der også nok en del forskelligt, som det bliver morsomt at høre om, men jeg håber, det bliver den allerdejlige lejr, den netop du og din patrulje deltager i.

På gensyn og mange hilsener til jer alle

Ellinor

INDHOLD

	Side
Kære spejdere	62
Månedens vers	62
Jubilæumslotteriet	63
Lejr-Avisen i jubilæumslejrene	63
De beretter i den gamle dagbog om	64
På besøg i Arken	65
Ved du, hvad det hedder på engelsk?	67
Lejrhusfid til patruljen: „Køkkenskuffe“	68
Lejrbålsdragter	69
Allehånde	69
Kender du det? Lejrarbejder	70
Tips til turneringen	71
Sport: Skal vi spille håndbold i jubilæumslejrene?	72
Duelighedstegn, lejrkokkenchef	74
Nyt frimærke med dronningen	74
Jubi-Nyt	74
Frimærkeindsamlingen	74
Jeg gik engang vild i en stor skov	76
Tinka	77
Internationalt Nyt	78
Postbox	78
Ideer til Spejderhjælpen	79

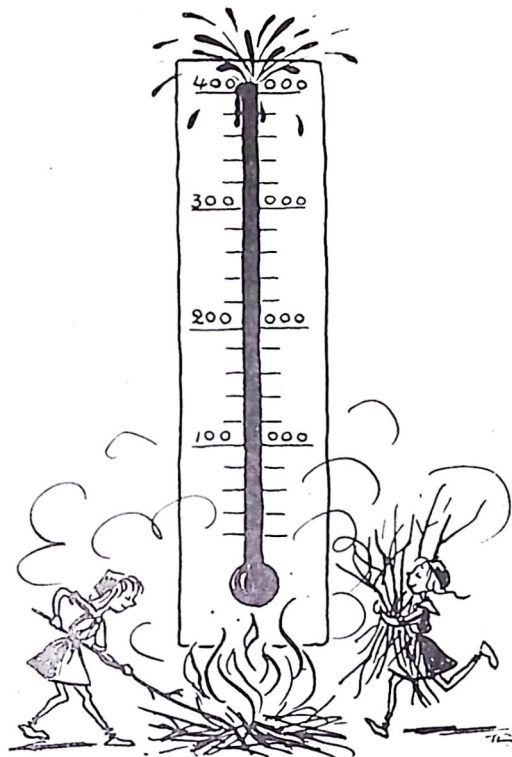

Ellinor Larsen, chef for Københavns III. distrikt, — sammen med Kiss Birk Andersen lejrleder i Hverringelejren

MÅNEDENS VERS

NÅR
DU
LÆSER
ET
DIGT...

Når du læser et digt,
så tro blot ikke,
at det vil sige dig alt.
Det er kun en dor
til verdener bag.
gå tyst ...
Men gå så frit omkring
derinde i dets skjulte verden.
Og når da øjet vænner sig
til alt det lys,
til skumringslyset eller mørket
bagved digtet,
vil du se,
at du står i din egen verden,
en verden, som er lys,
er skumring eller mørke,
når du har modt dig selv i digtet,
er det dit,
og når som helst du vil,
vandrer det med dig ved hånden
ind i din egen verden.
Käthe Magelund (fra „Pigens sang“)

Jubilæumslotteriet

Nu er spændingen udløst.

Alle, der har vundet i sælgerkonkurrencerne, har fået præmierne tilsendt, og her får alle I andre at vide, hvem der vandt.

Patruljeteltet blev vundet af 1. Hjørring trop.

Til lykke! — Til lykke!

Følgende 10 troppe vandt hver et gavekort til depotet på 150 kr.:

1. Assens trop,
9. Odense trop,
5. Odense trop,
- Korinth trop,
- Dronning Margrethe trop i Roskilde,
- Rødby trop,
1. Ringsted trop,
4. Kolding trop,
- Brenderup trop,
2. Glostrup trop.

De 10 heldige flokke, der hver fik 100 kr., var:

2. Viborg flok,
- Fuglebakken flok,
- Skaarup flok,
- Nr. Alslev flok,
2. Esbjerg flok,
1. Svendborg flok,
- Nexø flok,
- Taasinge flok,
1. Assens flok,
1. Ringsted flok.

Endelig vandt Haslev seniorgruppe 50 kr.

174 troppe, 149 flokke og 21 seniorgupper deltog i denne første del af konkurrencen.

De 2 troppe, der solgte flest lodsedler pr. spejder, og som fik et patruljetelt hver, var:

3. Absalon, Østerbro division, 66,3 pr. spejder,
- Brenderup, Sct. Knud division, 64,9 pr. spejder.

LÆS HER!

... for kun 1 kr. bliver du fast abonnent på

LEJR-AVISEN

— bladet for alle korpsets 7 lejre sommeren 1960.

Korpslejren får sin egen avis, der vil udkomme i 4 numre — løssalgsspris: 30 øre. Men hvis du tegner abonnement forinden, får du alle 4 numre for 1 kr. og er sikker på at få hvert eneste af numrene, før de bliver udsolgt.

Lejravisen bliver rigt illustreret med både aktuelt stof og spøg og skæmt.

Abonnementerne tegnes *tropsvis inden den 1. juni* — men spar nu din fører for at skulle rykke dig — tal med din sparegris og få en krone med det samme.

Bliv abonnent på lejrvisen — og vær med i, hvad der sker i alle 7 lejre. NG.

De 3 flokke, der solgte flest lodsedler pr. blåmejse, var Korinth flok, der solgte 46,7 pr. blåmejse, og 1. Soltrop flok, Holbæk, samt 3. Kolding flok, der begge solgte 42,9 pr. blåmejse.

Til lykke med det fine resultat.

Det kan måske mere jer at vide, at af de 400.000 lodsedler, som korpset lod trykke, blev solgt 365.042 stk.

Til alle, der med energi og godt humør har gjort deres bedste for at sælge så mange lodsedler som muligt, siger vi: I kan glæde jer over at have været med i det store fællesskab om at skaffe mange penge, ikke blot til jer selv, men særlig til korpset, der for den største del af beløbet vil købe gode lejrpladser til jer og til de kommende tiders spejdere.

Lotteriudvalget

De beretter i den gamle dagbog om...

ILDPRØVEN

Vi skulle have ildprøve for at træne til turneringen. Det var lørdag eftermiddag på fælleden, og vi skulle først ned i lokalet og hente en masse ting, telte, gryder, og jeg ved ikke hvad. Der var mægtig med rod dernede, for Glenterne og nogle andre havde allerede været nede og rode i kisten efter telte, og der var som sædvanlig en bunke teltstænger, der ikke passede sammen, selv om vi hvert år sætter mærker på. Til sidst fik vi dog fat i det altsammen og læssede det på cyklerne, vi skulle sådan skynde os, at vi hele tiden tabte noget. Peter gik bag efter og samlede plokke op, og en gang måtte hun løbe tilbage, fordi vi kom i tanker om, at vi havde glemt redningsrebet.

Da vi kom ned til Fælleden, gik vi gennem et led, hvor førerne stod, og dér var det altså, at vi glemte noget. Så fik vi vores opgaver at vide, vi skulle rejse telt og lave lejrplads og

tænde bål og lave te og meget andet. Men først kom altså det flove, for alle os, der havde glemt at sige goddag, da vi gik gennem leddet, vi måtte først gå helt op på hjørnet og så komme pænt ned og sige goddag, for vi måtte begynde. Vi var mægtig flove, men der var også en anden patrulje, der skulle, og så kom vi altså sådan til at grine. Nå, da det var overstået, gik vi igang med at samle brænde til bål og lejrarbejde. Bob og de to andre ville rejse teltet. Peter og jeg lagde et bål til rette, men det var noget skidt brænde, vi havde fundet, det var fuldt af torne, og der gik en bunke tid med at pille dem ud af fingrene, og så røg det bare og ville ikke brænde, og alle tændstikkerne gik med det, og så havde vi ikke flere og fik ingen ild. Bob sagde, at vi var nogen værre fjolser, nu var de færdige med teltet, det stod nu flot, selv om der manglede et par plokke. Lau stod og masede med noget brænde, der skulle

være rygsækstativ, og Peter sagde, at det var pjattet, for vi havde ingen rygsække med, hun skulle hellere have lavet et bord, men det duede det ikke til, for der var for mange torne i det hele taget. Så var tiden udlobet, det var tosset, for vi havde slet ikke fået lavet noget, undtagen teltet, og det blev kritiseret, fordi det stod i et hul, og for det med plokkene, der også var krogede.

Så skulle vi tage melding fra én, der signalerede på langbakken, det gik bedre, og så skulle vi kaste med reb. Der var også orientering, vi skulle finde nogle retninger og nogle kulorte papskiver, der lå der. Det skiftedes vi til at gætte på, og det gik meget godt. Så ryddede vi op. Til sidst havde vi lejrbaal, selv om det ikke var mørkt nok, og så fik vi te, fra Glenternes bål, for det havde der været rigtig ild i. Vi fik også kiks og hørte om pinselejren, sang nogle sange og fik resultatet af ildprøven.

Det var et mægtig godt bål, og så, ligesom det brændte allerbedst, skulle vi synge Tapto og slukke det med vand og sige farvel. Vi skyndte os ned i lokalet med alle sagerne, vi havde ikke rigtig tid til at lægge det i orden, så det skal vi gøre til patruljemødet på fredag. Vi blev nr. 3 og havde 48 point, og der var kun en patrulje, der var dummere end os, så nu skal vi ud og øve os på næste søndag i bål og den slags. Da vi havde snakket lidt om det, skyndte vi os hjem, for det var sent, og vi var også trætte.

Det var barndom.

Blondie

PÅ BESØG I ARKEN

Korpsets souschef gennem mange år, Märta Whitfield, fortæller om „den nye Ark“ i London.

„Our Ark“ er, som sikkert de fleste af jer ved, det internationale spejderhus i London, der nu har eksisteret i 22 år. Da kontrakten på den ejendom, hvor Arken i alle disse år har haft til huse, udløb, var det på en måde meget tilpas, for der var ikke plads nok. Huset var bogstavelig talt ved at revne — navnlig i højsæsonen — hvor det var fyldt fra kælder til kvist. Med årene slog det også rigtige revner af ælde og af den medfart, det fik af sine unge og livlige beboere!

Efter megen søgen fandt man en passende ejendom, og flytningen fandt sted i efteråret. I januar havde vi et såkaldt „house warming party“. Om formiddagen var Lady Baden-Powell æresgæst ved en reception for særlig indbudte gæster, og resten af dagen var der åbent hus. Der var trængsel af venner og interesserede, som ville se det hele, og de var alle meget begejstrede.

Hvordan ser da „Our Ark“ ud i sin ny skikkelse? Til jer, der kender den gamle Ark, kan jeg sige, at den nye Ark er baade meget større, rummeligere,

lyser og luftigere. Det er et rødt murstenshus med hvidmalede vinduer, karnapper og altaner. På lang afstand i den brede gade ser man verdensflaget vaje, og det ser nydeligt ud med rækværket udenfor huset malet i den samme blå farve som flaget. En hvid trappe med to søjler fører op til hoveddøren.

Når man kommer indenfor, er det første, der møder øjet, billederne af Lord og Lady Baden-Powell i entreen. Her i den høje stueetage er også dagligstuen (med fjernsyn), en lille skrivestue, kontor samt lederens værelse og et par soveværelser.

Når der skal spises, går man nedenunder, hvor der er en meget stor stue — med *parketgulv*. — Den er delt i to afdelinger ved en pejs i midten og hvælvinger på begge sider. Når der ikke er fuldt hus, benyttes kun den ene halvdel til spisning. Der er to lemme ind til køkkenet, som letter serveringen. Den anden halvdel af den store stue har bekvemme møbler foran pejsen, men naar der er mange gæster, kan disse møbler skubbes til side, og spiseborde stilles op, så man kan servere for ca. 50.

I denne etage er også vaske- og strygestue samt køkkenchefens værelse. Og her er man i højde med *haven*, som efter Londonforhold er af en ganske

pæn størrelse og sikkert vil blive meget benyttet i den varme tid.

Da „Our Ark“ består af to huse, der er slået sammen, er der to trapper hele vejen op igennem. Der er dejlige bløde, rødmonstrede løbere på trapper og gange, så det er et forunderligt stille hus, til trods for alle de mennesker, som færdes der.

Og nu skal I høre, der er også tæpper over *hele* gulvet i alle soveværelserne, som også har *kummer* med varmt og koldt vand. De tider er forbi, hvor man måtte stå i kø for at blive vasket „på stribe“! Desuden er der også adskillige badeværelser. Foruden staben er der plads til 48 gæster i enkeltværelser og værelser med to og tre senge.

Det er en meget blandet skare mennesker, man finder i Arken, for der er spejdere fra mange forskellige lande. På kaminhylden kan man se, hvilke nationer som er repræsenterede, for deres flag står fremme. En del af disse spejdere er pensionærer, der studerer, går på kursus eller har stilling. De må dog kun bo dér for et år ad gangen for ikke at tage pladsen op for andre. Flertallet er dog spejdere på kortere besøg eller gennemrejse.

Lederen af „Our Ark“, The Guider in Charge, som hun kaldes, er en engelsk fører, der i mange år var „næstkommanderende“ i den gamle Ark. Hendes assistent og køkkenchefen er også englændere, medens de to yngre hjælpere er fra Finland og Holland. Hjælperne er kun ansat for et år ad gangen og de er altid udlændinge. Flere danske spejdere har haft job som hjælpere i „Our Ark“, og det er godt at høre, hvilken udmærket fyldest de har gjort!

Det har været meget morsomt at få lov til at arbejde i „Our Ark“ komiteen, især mens skiftet fra den gamle til den ny Ark har fundet sted. Måske vil det mere jer at høre, at dette, vores allesammens spejderhus i London, har en komité, som også er ret international. Foruden en del engelske medlemmer kommer de fra Amerika, Belgien, Danmark, Norge og Schweiz, men alle er nu bosat i England.

Märta

En dansk spejder, der bor i Arken, fortæller videre:

Kære spejdere!

Jeg var så heldig at komme til London i begyndelsen af september, hvilket vil sige, at jeg nåede at være med til flytningen fra Palace St. til Earls Court — og I kan tro, det var spændende.

Vi var kun 6 spejdere i huset, og i løbet af de sidste par uger forsvandt alt inventaret lidt efter lidt. Til sidst var der kun vore senge tilbage. Den sidste søndag formiddag gik det i en privat vogn i fortsat rutefart mellem Palace St. og Longridge Rd.

Märta og Dormouse på trappen til nr. 45

Vi få spejdere, som boede på Arken, blev rigtig knyttet sammen i denne tid, og da vi endelig rykkede ind i huset i Longridge Rd., hvor håndværkerne endnu var så langt fra færdige med deres arbejde, følte vi os faktisk som en slags pionerer.

Det var med vemod, vi tog afsked med den gamle Ark og et ganske højtideligt øjeblik, da vi strøg flaget uden for huset. En anden grund til, at det var vemodigt at drage derfra, var, at Jabinga, bestyrerinde af Our Ark igennem 5 år, havde besluttet at trække sig tilbage. I, der kender Jabinga, véd, hvilket prægtigt menneske hun er, — og véd, hvor stor betydning hun har haft for „Our Ark“.

Ved overflytningen til Longridge Rd. blev Dormouse bestyrerinde og varetog således det store ansvar for ledelsen af den nye Ark, som er betydelig større end den gamle, og jeg kan forsikre jer, at der bliver sørget godt for os, og vi føler os rigtig „hjemme“ i ordets bogstavelige betydning. Sådan føler man det med det samme, når man i London kommer til Arken og ser verdensspejderflaget.

Man nikker genkendende og lettet, — så er man *hjemme*. Fra fortovet fører brede stentrappetrin op til døren i nr. 45. OUR ARK står der med gule bogstaver. Kommer man for første gang, er det uden tvivl med lidt spænding, man sætter fingeren på klokken og ringer på — for hvem mon lukker op, og hvordan mon der ser ud inden for døren?

Man kan næsten være sikker på, at det er en af junior-assistenterne, som kommer til døren, og med en glad hilsen bliver man budt velkommen. Det første indtryk, man får af selve huset, er en imponerende hall, hvorfra en bred trappe fører op til de overliggende etager.

For at gøre det lettere for nyankomne gæster at finde rundt i huset, bliver nr. 45 kaldt det blå hus, nr. 43 det grønne, og gelændere og numre på dørene er malet i deres respektive farver.

At Dormouse har påtaget sig hvervet som bestyrerinde af Our Ark, er af uhyre stor betydning — for er der nogen, der er fortrolig med husets tradition, er det netop Dormouse. Hun har sørget for og sørger for, at traditionerne bliver holdt i hævd — og er samtidig meget interesseret i at modtage nye ideer, både med hensyn til husets indretning og madlavning.

I dagligstuen har vi en box beregnet på „forslag“. Af og til bliver boxen tømt, og er der mening i forslagene, drøfter Our Arks komité, hvorvidt de skal godkendes.

I sidste måned blev en ny idé godkendt. I adskillige år har Headquarters jævnligt holdt internationale pigespejdersammenkomster. Disse sammenkomster foregår nu i Our Ark, og vi mødes her en

gang om måneden, dels for at diskutere og udveksle ideer, dels for at lære hinanden at kende. Vi var ni nationaliteter ved det sidste møde, bl. a. Holland, U. S. A., Japan, Tyskland, Norge og Frankrig. Planerne for møderne i den nærmeste tid er bl. a. et besøg til Hampton Court, hvor jo Lady Baden-Powell har sit hjem, — en „wide game“ rundt i London og lidt senere hen en tur op ad „Father Thames“.

De af jer, som står for at skulle herover i nærmeste fremtid, og er interesseret i at træffe spejderkammerater, prøv at aflægge Headquarters et besøg og spørg efter Miss Brodrick, den internationale sekretær. Hun vil kunne fortælle jer alt om vore sammenkomster, og I er meget velkomne til møderne. — På gensyn i Arken!

Mabel Nisted

Ved du, hvad det hedder på engelsk?

Breve fra Tinkas penneveninde:

Dear Tinka.

In my last letter I promised to tell you something about our camp site so I will try to do so now.

On arrival we settle what we call the „lay-out“ of the camp. That is where everything is to be placed. *The trench fire* in a safe place, the tents & food store where the smoke will not reach them. The latrine we hide behind some bushes or trees if possible (I am wondering how you will solve the „lat“ problem for so many guides in the big camps). Then we start work. First we pitch our tents & put our kit inside.

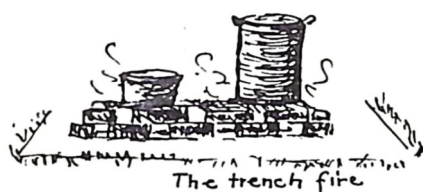
We are then divided into small groups. Some dig the trench fire. This can be made by digging into the ground or built up by a row of bricks, logs or stones. It is important that there is a good draught. Others gather *fire wood*, *green wood* for gadgets of fetch water. Before going to bed we all have a cup of hot cocoa.

The next day we start making camp gadgets. As you know our climate is very very damp & so we have to be extra careful about keeping everything off the ground. Our shoes we hang on *forked sticks* firmly set in the ground and our rucksacks we place on wooden frames. Near the kitchen tent we put a *tripod* fitted with a *basin, soap & towel* so we can wash our hands before touching food. We also build a wash up stand with a good table to put plates, knives and forks on after they are washed.

Next time I will tell you something about the cooking and the kitchen. I am beginning to get quite excited at the thought of visiting a Danish guide camp. I must keep my eyes and ears wide open so that I can learn as much as possible. I will try to write to you once more before I meet you at camp in July.

Lots of love.

Eileen

»Køkkenskuffe«

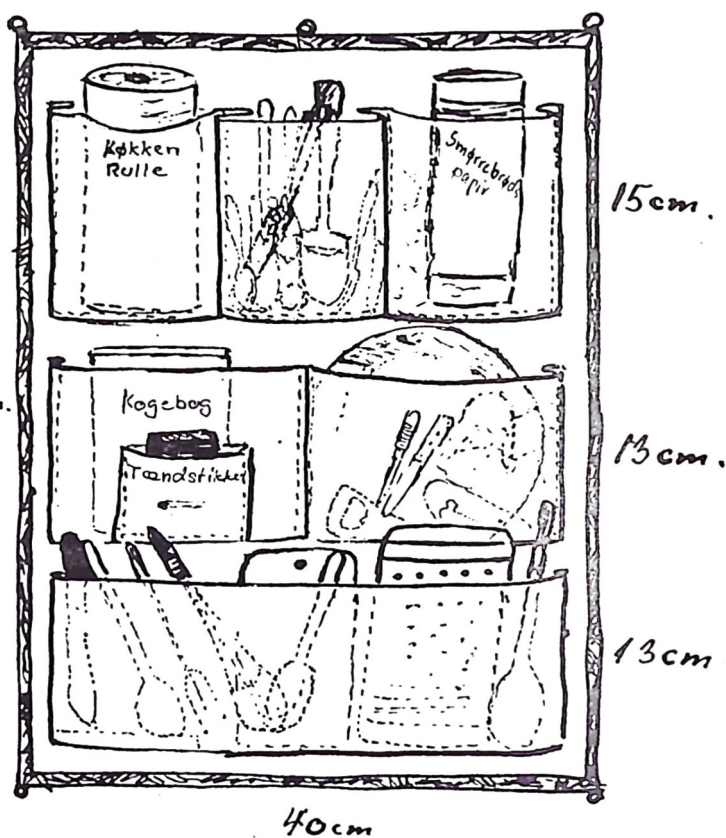
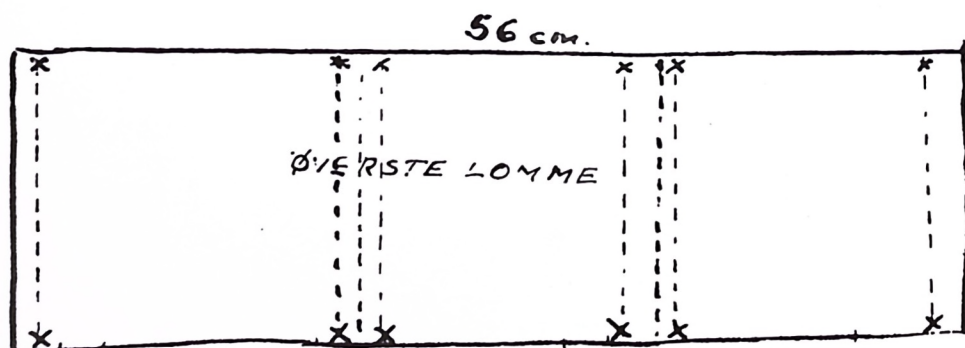
I lejr har du sikkert erfaret, at skeer, knive, gaffer, brødkniv, ostehovl, dåseåbner o. s. v. har tendens til at „rode“ i patruljekassen.

Jeg har hørt om en trop, som lavede bestikposer til at hænge på siden eller på døren til patruljekassen. Resultatet udeblev ikke: altid god orden i kassen. Nedenfor har jeg forsøgt at konstruere sådan en pose. — Bestikposen kan man sy af solidt plastic eller bomuldsstof; plastic er lettest at holde rent. — Målene på posen må I beregne efter jeres egen patruljekasse, disse mål er beregnet til depotets køkkenkasse.

Til bagside på posen skal du bruge et stykke plastic eller bomuldsstof på 52×40 cm. Buk om og sy en søm rundt om eller kant med et bånd.

Nu skal vi sy lommerne. Øverst er der 3 lommer til køkkenrullen, madpapir, skeer, knive og gaffer. På midten er 2 lommer til alle mulige småtterier og nederst en stor og god lomme til store ting: øser, sleve og brødknive m. m.

Til den øverste lommerække tager du et stykke plastic eller stof på 18×56 cm. Buk om og sy en søm hele vejen rundt og stik på maskine foreløbig den ene langside. Sæt mærke på tværs for hver trediedele af rækken. Så skal lommerækken sættes på 2–3 cm nedenfor kanten foroven og ca. 2 cm inde fra siderne. Nu vil du opdage, at lommerækken er for vid, vidden tager du ind i læg på ca. 2 cm ved hvert x. Ri så hele lommerækken på, stik med solid søm rundt og langs mærkerne tværs over. Nu har du 3 lommer, som kan rumme

meget. — De 2 næste lommer sættes på på samme måde.

Målene til den midterste er 15×48 cm. Her bliver der 4 læg, et i hver side og et på hver side af skillesømmen på midten. Inden den sys på laves en ekstra lomme til tændstikæsken, hvis man vil have det. Den nederste måler 15×38 cm, et læg i hver side. Der er ca. 2 cm mellem lommerækkerne. (Der beregnes 1 cm til ombukning hele

vejen rundt.) Sy en metalring fast i hvert hjørne af bestikposen, og den hænger fint på små skruer på skabsdøren eller siden af kassen. Stofforbrug ca. 70 cm i 80 cm bredde. God lejr!

Frit efter Toppen

Skulle vi ikke prøve at lave noget festligt ud af lejrbaalsdragterne i år, hvor vi skal være så mange sammen?

LEJRBÅLSDRAGT I

Kan laves af et stykke hessian, 2 m × 0,6 m, (husk, at man også kan få farvet hessian) eller 2 stykker, 105 cm × 60 cm. Stoffet klippes efter tegningen.

Dragten kantes hele vejen med kulørt kantebånd.

Det er en god idé at sætte et stykke voksdug eller plastic på den nederste del af bagstykket, så bliver man ikke våd bagi, når man sidder i det fugtige græs.

På skulderen kan man sætte frynser af kulørt garn eller bast.

Dragten kan pyntes på forskellig måde enten ved at male på den med oliemaling, ved broderi eller kludeklip.

Et lejrbaal hører sig næsten til på dragten, og man kan jo selv bestemme, om man vil have pagode- eller pyramidebål eller en hel tredje slags. Patruljedyret eller -mærket må også med, evt. også et kløver og et telt.

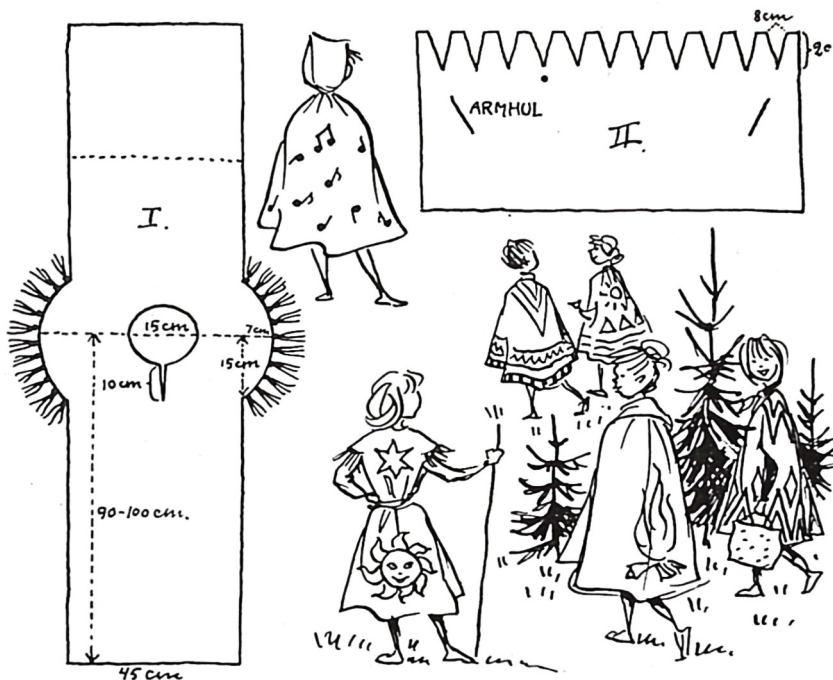
Desuden kan man hvert år skrive lejrens navn og årstal og f. eks. navnet på lejrens leder.

Hvis man ikke vil have spejderbæltet uden på dragten, er et stykke tov både godt og morsomt.

LEJRBÅLSDRAGT II

Til den bruges 1 stk. hessian, ca. 1 m × 2 m, og 2 stk. 25 cm × 35 cm, til hætte. Denne dragt fylder noget mere i rygsækken, men er vel også noget varmere.

Der laves nu indsnit hele vejen foroven, se tegningen.

Foroven laves desuden en lobegang af et kulørt bånd, ca. 5 cm bredt.

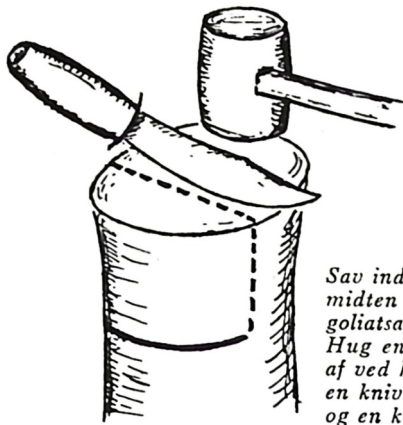
Der trækkes et bånd gennem lobegangen, og dragten proves og passes til forneden, og der afmærkes hul (ca. 20 cm) til ærmehuller. Der klippes blot en lang slids, og denne kantes ligesom slaget hele vejen rundt med et kulørt bånd.

Der syes nu en hætte som en pipaluk af 2 stk., ca. 35 cm × 25 cm, hættens kantes også og fæstnes til slaget. Det er rarest, hvis man forer hættens, evt. med bomuldsstof.

Her gælder det ligesom på dragt nr. 1 at bruge fantasien, når hættens skal pyntes. Siske

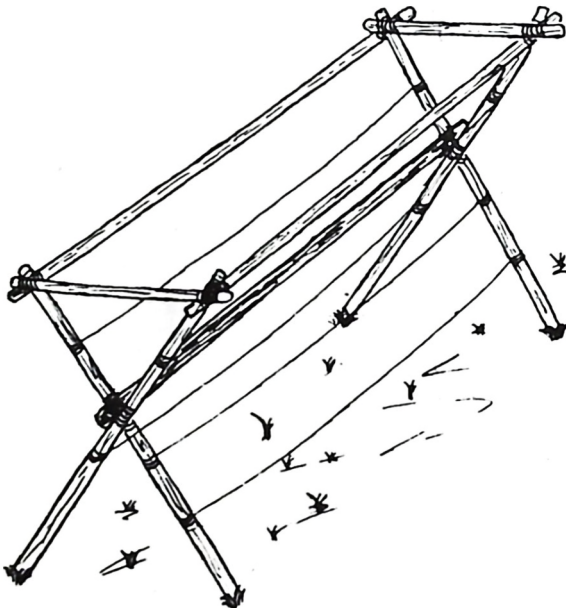
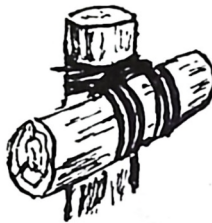

Hvordan ser din kam ud? De kulørte og hvide kamme og børster kan meget let renses i ammoniakvand (salmiakspiritus); hertil skal bruges 1 dl til 1 liter lunkent vand. Efter få minutters forløb er de lette at børste igennem med en ren neglebørste. Skyl i rent vand og slå dem tørre i et håndklæde. De mørke og sorte kamme og børster kan renses i tetraklorkulstof, men de kan også vaskes i et syntetisk opvaskemiddel eller syntetisk rengøringsmiddel. Nylon- og ætyleplastbørster renses som de sorte kamme og børster.

Sav ind mod midten med goliatsav. Hug endestykket af ved hjælp af en kniv og en kolle

Besnoringen skal være solidt og omhyggeligt udført

Stængerne hamres skråt ned i jorden. Der er 3 tværliggerstænger, resten er snoet snor. Der kan være en masse på dette stativ

Kender du det?

Kender du dette at slå lejr på en græsmark med lerholdig undergrund?

Har du også prøvet det, når solen i uger har brændt dette ler hårdt? Dér står man med sin hakke, sin skovl og sin spade — sveddryppende og øm helt op i hjernen af de modstød, som jorden gav een.

Den fynske jord er mange steder meget lerholdig, og derfor må vi i tide forberede os på de vanskeligheder, vi kan møde de første dage i jubilæumslejrene — for vi vil jo gerne have vor lejrplads indrettet så hurtigt og så praktisk som muligt.

En meget vigtig ting at have med i tropsudstyret er en muggert (firkantet jernhammer). En anden vigtig ting er et kotøjr (stor jernpløk). Med denne kan man lave den første begyndelse til det hul, som lejrarbejdsstøtterne skal hamres ned i.

Kender du dette at stå ved en bunke lejrarbejds-træ og søge og søge efter egnede materialer til alle de fine modeller, du har udtænkt at lave? Du leder efter de meget eftertragtede gaffelgrene, men det er sjældent, der bliver nok af dem til alle — og kom du sidst, var du ilde stedt.

Men er de nu så vigtige til lejrarbejder disse gaffelgrene? Jo, de er vældig nemme at have med at gøre til mange ting — men de er nu direkte uanvendelige til en del lejrarbejder!

Skal man f. eks. bruge et stativ, der virkelig skal stå fast, og som skal være ret højt, så duer det ikke med gaffelgrene, fordi sådanne grene skal hamres i jorden med den tykke ende nedad, hvor denne tynde ende er spaltet i en gaffel.

Anderledes nemt og solidt er det at drive en lige stage i jorden med spidsen nedad — den ligesom kiler sig ned i hullet.

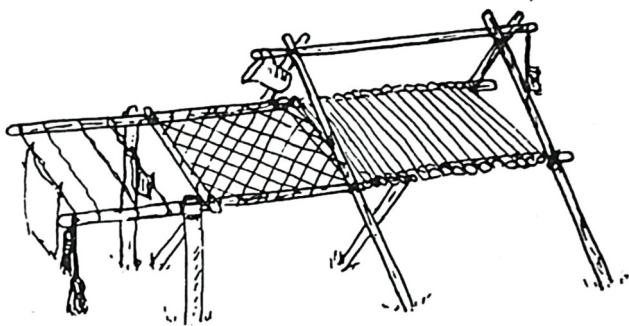
Derfor skal vi prøve at bruge vor sunde og praktiske sans og søge at opbygge vore lejrarbejder både af lige træ og af gaffelgrene, hvis vi da har begge dele til vor rådighed — ellers må vi jo klare os, som vi bedst kan, — det vigtigste er, at man klarer sig!

I en troplejr er det meget vigtigt at have et godt, solidt bord, og hertil må anbefales lige, stærke grene eller stager.

Man hamrer de 4 støtter i jorden og saver og skærer indsnit til tværliggerne, som så besnøres rigtig godt fast, — disse besnøringer må være meget omhyggeligt udført, de er fundamentet til alle de finesser, man vil udstyre sit køkkenbord med, og de bliver udsat for megen vrikken frem og tilbage.

Snor til besnoring: Tjæret sisalgarn (ikke for svært) er selvfølgelig det bedste og kønneste, og det glider ikke. Men det er også ret dyrt, hvis det skal anvendes til alle lejrarbejderne — også her må man altså tænke sig om og især anvende det til de besnøringer, der virkelig skal holde til en belastning. Til fedtfælder o. l. kan man udmærket bruge almindeligt sejl garn — men endelig ikke det meget glatte og blanke, det er for usmidigt og arbejder sig løst.

Torrestativer skal også stå godt fast — våde håndklæder er tunge. Brug lige, stærke stænger, slå dem

KØKKENBORD

Denne model er fra Belgien — der er et dansk bord på side 75

godt ned i jorden og støt dem eventuelt med barduner.

Næste gang skal I se nogle modeller til rygsækstativer. Maq.

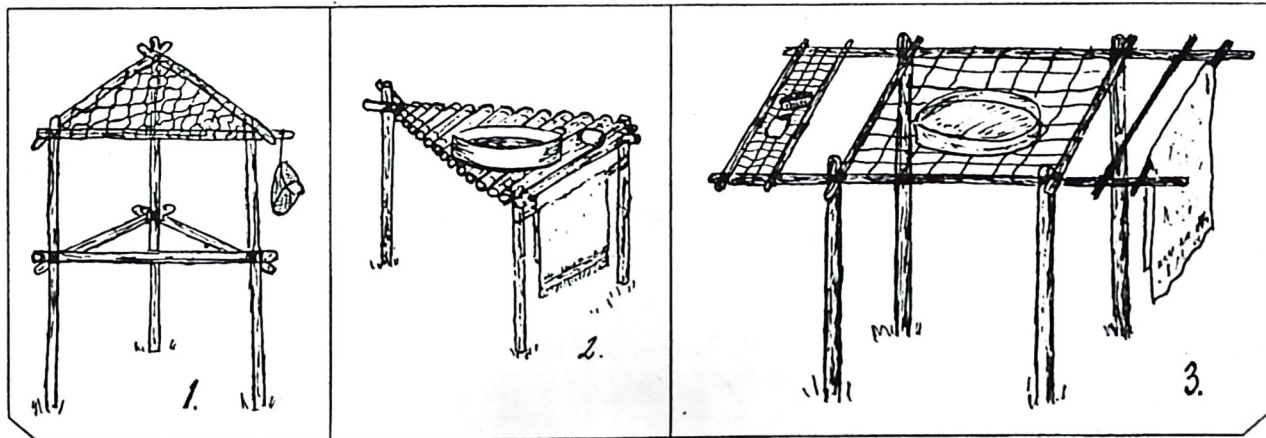
TIPS TIL TURNEREN

Hvad mener I om den kok, der står og laver mad med snavsede hænder? Selvfølgelig må man have et sted, hvor man kan vaske hænder, når man arbejder på patruljens køkkenplads, man kan jo ikke løbe helt ned på vaskepladsen, hver gang man skal bruge et vandfad.

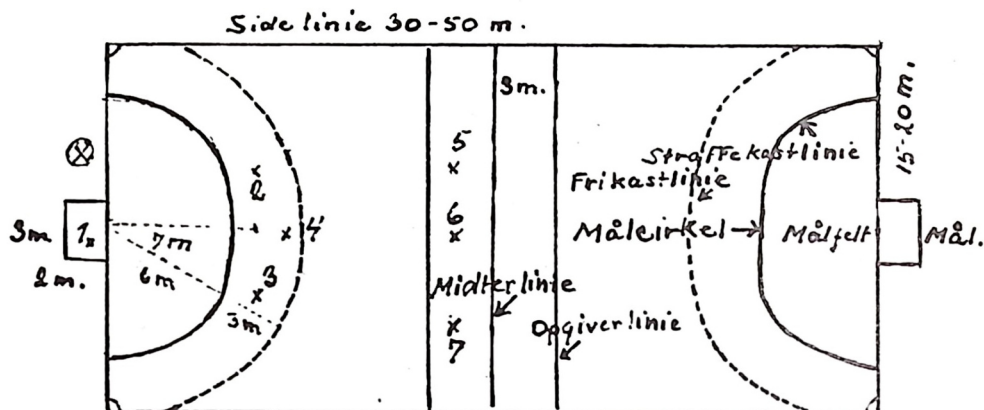
Her er 3 modeller, og der er andre modeller i håndbogen. Disse 3 kan laves ved hjælp af solide gaffelgrene, men de kan udmærket laves af lige stænger også, som vist på tegningen. „Bordpladen“ på fig. 1 er lavet af ståltråd eller hønsenet, mens den på fig. 3 er lavet af sejl garn, der er knyttet til et net, eller flettet. Man kan også lave et fletværk af grene. Fig. 1 og 2: de 3 sider i bordpladen er lige lange.

„Sæbeskålen“ på fig. 1 er en lille pose af åbent stof (som en lille kaffepose).

Og husk, der skal være plads for en vandspand i nærheden, og stedet, hvor man kan kaste det snavsede vand ud, må ikke være for langt væk.

Skal vi spille HÅNDBOLD i jubilæumslejrene?

Jeg tror, mange af jer har set håndboldkampe, det er et spil, der spilles både i fri luft og i haller, og et fornøjeligt spil både for spillere og for tilskuere. Vi kan også tænke tilbage på mange korpssleje, hvor det gik livligt til på boldbanen. Der er spillet håndbold i Danmark siden omkring år 1900, og det var oberstløjtnant Holger Nielsen, der begyndte spillet. I de første år blev der kun spillet i fri luft, men så kom spillet også i gang i gymnastiksale og derefter i rigtige haller.

Banen skal altid være godt afmærket og måle 20 x 40 meter. Der er dog ikke noget i vejen for, at I, hvis I er i lejr og kun har begrænset plads, kan klare jer med en mindre bane, det vigtigste er, at I får rørt jer, og særligt morsomt er det med en dyst mellem troppene.

Noget af det første, I må tænke på, når I vil spille god håndbold, er at komme „i form“. Først

træner I i løb. Begynd med småture, siden længere strækninger, — gør gymnastik, hop på stedet, høje knæløftninger, øv smidighed ved at tage bolden op fra gulvet i løb skiftevis til venstre og højre. Øv placerings-spil. Det er meget vigtigt, at spillerne forstår i

1. En målmand. 2. V. back. 3. H. back. 4. Centerhalf.
5. V. wing. 6. Centerforward. 7. H. wing — og dertil 2-3 udskiftningsspillere.

løb at placere sig rigtigt i forhold til de øvrige spillere og bolden. Lad for eksempel pigerne være 3 mod 3 og spille uden at skyde på mål, placere sig, aflevere i lave og i høje stødkast, aflevere og gribe med een hånd. Gang på gang ser man spillere glemme at tage hensyn til modtagerens fart og retning, derfor må man lære og indøve alle afleverings- og modtagningsfaconer i løb.

Dribblingen er meget svær at få rigtig indøvet. Det betyder så meget, at det gøres rigtigt og i det rigtige øjeblik. Ved dribbling med højre hånd forstås, at bolden spilles i jorden med højre hånd, med venstre fod forrest og begge hænderne på bolden, derefter tages tre skridt, og idet venstre ben føres frem til næste skridt, spilles bolden i jorden for atter at gribes, og man gentager med tre skridt. Kast altid bolden i jorden med een hånd og grib den med begge. Indøv dribblingen både med venstre og højre hånd, men lær også at bruge den i den rigtige situation, — her er et par eksempler:

Hvis der ikke er nogle medspillere fri, når du modtager bolden.

Hvis du ved hjælp af en dribbling kan „gå alene igennem“ og skyde på mål.

Hvis du ved hjælp af dribblingen kan spille dine medspillere fri.

Eenhåndsdribblingen har meget til fælles med vor almindelige dribbling. Der er blot den regel, at den kun må udføres med een hånd. Bliver eenhåndsdribbling brugt rigtigt ligesom de nævnte eksempler ved almindelig dribbling, kan resultatet blive godt, og der kan skabes mere fart over feltet.

Det er ikke alle beskåret at kunne finte. Men det er et festligt syn, når en spiller fuldstændigt narrer sine modspillere. Een ting skal man huske, når man vil finte: Finten må ikke gøres hurtigere, end at morstanderen opdager den og går på den. Holdet kan jo aftale nogle former for finter, som de vil indøve og bruge. Holdet og dets leder bør altid lægge taktik for kampene og prøve at føre det ud i praksis. De hold, man møder, har ofte deres specielle spillefacon, og derfor skal holdet tit bruge forskellig taktik til hvert hold modstandere.

Sørg altid for at have en god bold med de rigtige mål.

En ting, vi også lige må huske, er dommeren, der efter bedste evne leder kampen. Han er jo kun et menneske, så noget kan overses. Altså lad være at brumme eller påtale dommerens kendelser, det virker så kedeligt og er ikke sportsligt.

Spillerne består af målmand, venstre back, højre back, centerhalf, venstre wing, center forward og højre wing, dertil kommer 2—3 udskiftningsspillere.

Alle spillere er med i angrebet, og alle er med til at lave opdækning. Søg så vidt muligt at lære alle spillere dette. Et hold er først et hold, når alle spiller for alle, og det er en gal indstilling, at det kun er den, der skyder mål, der er noget værd. Hvor ofte fryder man sig ikke netop over den, der er „bedstefar“ til målet, d. v. s. den, der afleverer til den, der scorer.

★

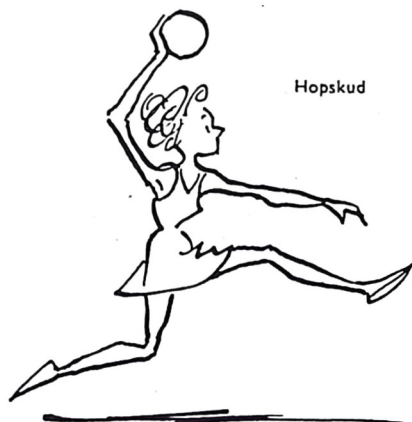
HVIDE LINIER til afgrænsning af håndboldbanen i en sal, der ikke til daglig anvendes til håndbold, dannes bedst ved påsmøring af tapetklister rørt op med vand til en vælling (som almindelig maling) tilsat en haandfuld vandrevet kridt. Til en håndboldbane bruges ca. 4 dl, der påmales med alm. pensel og tørrer på 1 à 2 timer. Linierne afvaskes let med varmt vand.

★

Gennemlæs nøje håndboldreglerne, søg oplysning om tvivlsspørgsmål hos folk, der kender reglerne.

Og så god fornøjelse, der skal slides for at spille konkurrencebold, men det er meget, meget morsomt, og som fritidsbeskæftigelse og træning i vore lejre kan vi have stor glæde af håndboldspillet.

Inger

Hopskud

Alm. stødkast

Højt stødkast

Lejrkøkkenchef

I en engelsk lejr findes der altid en *Quarter Master*, eller kort og godt *Q. M.* — Hvad har vi da? Jo, forhåbentlig en rigtig god *Lejrkøkkenchef*, for det er en meget betydningsfuld post i enhver tropslejr, og nu, hvor vi står over for storlejerne, er der simpelthen ikke en eneste trop, der kan undvære en lejrkøkkenchef. Ganske vist behøver lejrkøkkenchefen i år ikke at tænke på at udarbejde en kostplan, men enhver „chef“ skal jo altid kunne en hel del mere, end den øjeblikkelige opgave kræver, så lad os gå ind for virkelig dygtige lejrkøkkenchefer. De er nemlig samtidig godt på vej til at blive gode husmødre.

Vi kigger i duelighedstegnspjecen, side 44, og læser under punkt 1, at den, der aspirerer til den lange, fine titel, skal „have lavet en fortegnelse over nødvendigt køkkenudstyr til en 6-dages lejr.“ Det er noget, der kræver megen omtanke. Der er mange gode nyheder fremme på det område, men selvfølgelig kan det ikke nytte, at en „nybagt“ lejrkøkkenchef kasserer alt, hvad troppen møjsommeligt har skrabt sammen gennem mange år. Man må gøre det bedste ud af det materiale, der findes, og så for øvrigt vise sin klogskab ved nyanskaffel-

serne. Udstyret skal hverken være for lille eller for stort. For eks. betaler det sig dårligt at spare på en æggeskærer, en tomatkniv, et godt piskeris og en hel masse plasticposer af forskellig størrelse. Derimod er det måske ikke nødvendigt, hvis middagsmaden skal koges på tropsbasis, at medbringe samtlige patruljekogesæt. Køkkenudstyrets sammensætning må i nogen

DRONNINGEN

har i anledning af sit 25-års spejderjubilæum til efteråret givet tilladelse til udsendelse af et frimærke forestillende dronningen i spejderuniform. Frimærket vil blive solgt med tillægstakst, og overskuddet vil gå til spejderhjælpesfonden, der går til bl. a. arbejdet for børn i flygtningelejre.

grad rette sig efter kostplanen, men selvom den så vidt muligt er lagt an på sammenkogte retter, kan man i en 6-dages lejr ikke undvære stegepanderne. Nogle mindre skåle og et par ekstra tallerkener og krus til rester er også uundværlige, og sorg endelig for nogle ekstra skeer og et par gode, skarpe knive, for der er intet så sørgeligt som at se spejdere sidde og flå i det rå kod med ulækre, halv- eller hel slove dolke, eller hvad siger I til de tykke, skæve og vinde rugbrødshumpler, som man ikke så sjældent møder? Er troppen ikke lykkelig ejer af en brødmaskine, er der måske muligheder for at låne en for lejrperioden. Nok er lejr — lejr, og man kan tage både et og andet med godt humør, men maden i en pigespejderlejr må vise, at vi er piger med sans for æstetisk og økonomisk madlavning.

Kostplanen (punkt 2) behøver i grunden ikke at se meget anderledes ud end en normal hjemmekostplan, men naturligvis er det lettere at variere kosten i et hjem, hvor man dels har flere blus til rådighed, dels ikke altid skal skele til et ganske bestemt, fastlagt beløb. Stir jer bare ikke blinde på de traditionelle lejrretter, for ligesom vi hjemme synes, at det er spændende at prøve nye opskrifter, kan I være sikre på at gøre lykke hos

Har I hørt, at dronningen vil komme på besøg i jubilæumslejrene på Fyn til sommer?

Korpset tæller pr. 1. januar 1960 19.720 medlemmer, hvilket er en fremgang på 545 fra 1959. Vi er dog ikke nået op til antallet fra 1958, der var 19.855.

Der er i øjeblikket i D. D. P. 9 distrikter, 52 divisioner, 344 troppe, 285 flokke og 35 seniorgrupper.

Frimærkeindsamlingen

Indsamlingen til lejrkitler til „verdens bedste patruljeførere“ afsluttedes den 31. marts. Der ankom ialt 156 kg frimærker. Tak for det!

Bedste trop blev 1. Glostrup trop med 12,5 kg. Troppen får en friplads til en spejder i jubilæumslejren.

Vi har modtaget en halv snes små hemmelige breve og siger tak for dem; i øjeblikket kan vi dog ikke sige, hvor mange der bliver de heldige, men det får I at vide i jubiladet.

I mellemtiden fortsætter vi allesammen vort frimærkeklipperi, for nu kan vi jo slet ikke holde op.

De frimærker, I samler nu, skal sendes til korpsskontoret, Lundsgade 6, København Ø., senest 1. november og går til *SPEJDERHJÆLPEN*.

Så sæt vi alle sejl til igen, og denne gang vil vi gerne have alle troppe med. Få jeres forældre, venner og bekendte med i klipperiet. Pengene går til hjælpefonden: „Raske børn hjælper syge børn“.

Inden sommerferien vil vi gerne have et lille brev fra jer, der deltager i frimærkeklipningen, med forslag om, hvilket formål, I mener, vi bør støtte næste gang.

Den vindende trop i næste omgang får som præmie: „Akela fortæller om D. D. P. i gamle dage“. Annesofie kommer og fortæller og viser billeder en dag eller aften, hvor I er mange sammen og gerne vil lytte. I kan selv aftale datoen, der dog helst ikke må være juleaften.

R. E.

Jeg gik engang vild i en stor skov

I sådan et jubilæumsår tænker man jo meget på, hvad man har oplevet i et langt spejderliv. Hvad var det bedste mon?

Jeg tænker på patruljen, Akelapatruljen, når jeg råbte ud over den: Se eder vel for, oh, ulve! Og de svarede med et hyl og glemte at se sig for alligevel. Og der var den første korpsturnering, som vi ganske vist ikke vandt, men vi blev heller ikke nummer sidst, selvom jeg ved lodtrækning skulle lappe og stoppe, og ingen kunne se, hvad der var ret og vrang, eller Kamma trak boldkast og kastede bolden bagud! Der var også den første storlejr på Brahe Trolleborg, hvor vi stillede 300 op til morgenparade og syntes, vi var så mange, at det ikke var til at overse. Der var jo også den korpsturnering i 28, hvor vort hold hver søndag, *hver* søndag, fra nytår, tog ud på Hvidegårds marker og lavede benløse fugle og rabarber- eller anden grød, mens Meise sad på Berlingske Tidendes søndagsnummer og heppede os op — og vi vandt, vi vandt virkelig!

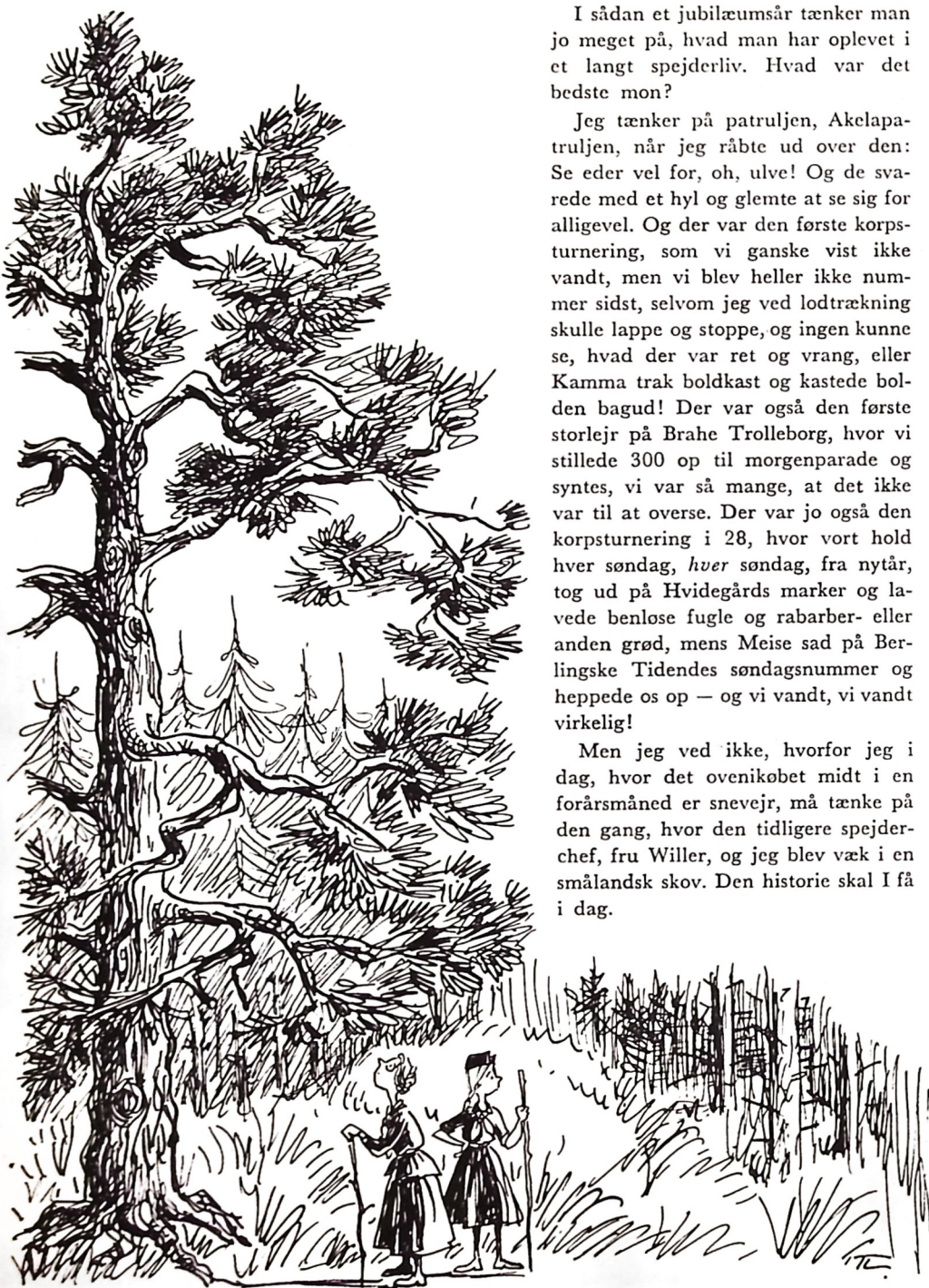
Men jeg ved ikke, hvorfor jeg i dag, hvor det ovenikøbet midt i en forårsmåned er snevejr, må tænke på den gang, hvor den tidligere spejderchef, fru Willer, og jeg blev væk i en smålandsk skov. Den historie skal I få i dag.

Det var første gang, troppen skulle til udlandet, og jeg tror ingen i korpset den gang drømte om at tage længere væk end over Øresund. Ja, der gik rygter om mennesker, der havde været til konference i England eller sågar i Amerika, men det var mennesker, man ikke kendte, og hvem vidste, om det så var sandt.

Nej, vi skulle til Sverige, og det var Vordingborg, Esbjerg og Horsens, og ingen skal tro, at det derfor var så meget som en lille division, for det var det ikke. Der var berømte mennesker med; der var den senere handelsminister, som benyttede lejligheden, hvor hun var væk fra sin mor, til at klippe pandehår med en neglesaks, og der var den nuværende distriktschef i Esbjerg, der ser ligeså ung ud nu som den gang, hvordan hun så bærer sig ad, — der var administrationschefen, ja, det var hun ikke dengang, men hun lagde grunden til sin viden dér, — der var Meise — jo, hende kender I, ellers ser I hende i jubilæumslejrene. Og så var der ... så var der Mamma, jo, I véd hende, der står for pensionatet i Lundsgade, dengang farvede hun en sauce med skosvørte, men det gør hun ikke mere, for det var ikke nogen god idé. Så var der altså en tidligere spejderchef, og så var der mig. Vi har været en 30 stykker ialt. Vi boede midt inde i en smålandsk skov, og da vi ikke måtte bade i søerne, blev vi kun vasket, når vi faldt i vandet, og det gjorde vi tit, og det kan man ikke gøre for.

Vi måtte ikke ligge i telte dengang, for det var ukvindeligt, så vi lå i hus og på madrasser, som da vist var fyldt med gamle, spirende kartofler, sådan føltes de, men det var altså mere kvindeligt.

Vi oplevede meget, som man gør det, når man er meget ung og meget glad og ude i den vide verden. En søndag var vi i kirke, og vi forstod

ikke et ord af den meget lange prædiken, men der var malet et øje i koret, og det var Gudfaders øje, og det var malet sådan, at det så på hver enkelt af os, så vi følte, at vi ikke havde holdt spejderloven i den uge, der var gået, men vi ville forbedre os i morgen.

Men det var historien, vi skulle tilbage til.

Det havde regnet og tordnet et dogn, og når det regner i Småland, regner det stærkt, og når det tordner, lyder det, som om der falder et hus sammen lige over hovedet på en. Men nu havde det da fået en ende, og vi skulle ud at gå i skoven. Støvlerne havde vi på og regnfrakken over skulderen, og foran gik Rie og jeg og lod, som om vi kendte alle veje i den uvej-somme skov. (Ja, jeg var ikke „på Rie med hende“ ved turens begyndelse, da hed hun „fru Willer“, men jeg blev det, inden vi kom hjem.) Vi var sikre på, vi kunne finde vej, jeg havde været der før, og Rie sagde, at hun aldrig tog fejl, hun havde et kompas i sit hjerte eller i sit hovede, og bare vi nu gik denne vej, måtte vi komme til vandfaldet og savværket,

og der var en smuk udsigt. Det gjorde vi også. Men vi har lange ben, vi to, og da vi var inde i en lang snak om liv og død og tilværelsens sære værdier, viste det sig, at da vi kom til savværket, var vi alene. Nu var aftalen, at vi alle skulle gå dertil og så hjem igen, når vi havde set på udsigten og åkanderne, — så når de andre kom hertil, ville de nok gå hjem igen; men nu var vi så godt i gang, både med at gå og med at tale om livet altså — så vi gik videre.

Den skov, man kommer ind i på den anden side savværket, er sådan en skov, som vi drømmer om i Danmark, vildsom, med vældige fyrretræer, en skovbund, dækket af tyttebærplanter, og vældige bregner og her og der myretuer, nej, myrebjerger. Man kommer over moser, hvor tranebærrene senere på året ligger som små røde æbler, og over strækninger, hvor urfjeldet stikker frem som store, grårode granitknolde.

Vi bare gik.

Vi hvilede os på en lille grøn, højtliggende slette, hvor man så langt ud over den sø, vi boede ved, ud over øer og holme. Det var stadig regngråt i

vejret, og de grønne farver trådte frem på en ejendommelig og meget smuk måde.

Nå, men nu hvor vi havde ordnet livet og verdensrummet og de små bitte menneskemyrer under stjernerne, så vi på klokken og opdagede, at den var lovlig meget, vi måtte gøre benene endnu længere, skulle vi nå hjem, kun en halv time for sent til aftenmad.

Vi skal denne vej, sagde Rie, og så gik vi den vej. Nu skal vi dreje her, sagde jeg, og det gjorde vi så. Og en time efter så vi på hinanden og måtte erkende, at Ries kompas gik galt, og at jeg altså ikke kendte denne vej så godt, som jeg troede. Søen kunne vi ikke se mere, den var ellers vort faste punkt i orienteringen. Sol var der jo ikke noget af. Stier var der nok af, snoede stier, ofte trådte stier, og de andre, som er overbevokset og fortæller, at her går ingen mere. De våde bregner slog mod støvlerne, det dryppede fra birkene, men det var et godt gåvejr. Der var et kæmpestort fyrretræ, som vi slet ikke kunne spænde om, som vi påfaldende tit kom tilbage til. Det var imponerende. Da vi havde mødt det femte gang, syntes vi slet ikke

Tegneren Thora Trilles tegneserie:

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT!

om det mere, og så gjorde vi ligesom i Peter Plys-historien, I véd, hvor Peter Plys siger til Ninka Ninus, da de er gået „vilse på vägen“: „Hvad om vi nu gik og prøvede på at komme tilbage til dette sted?“ Det gjorde vi, og så mødte vi ikke mere kæmpetræet.

Og nu var det så småt ved at tusse, og det var en time over spisetid. Det kunne mærkes i maverne, og det var kun et meget lille stykke chokolade, vi havde at dele, men der var her og der lidt snaskede blåbær i underskoven. Det var vort tavse håb, at vi, inden det blev rigtigt mørkt, ville komme til en rigtig god sti, en, som menneskefødder tit gik på, en vi kunne føle os frem på, for en brugt sti må jo altid føre et eller andet sted hen.

Først var vi jo flove, fordi vi havde været så sikre på vor egen stedsans, senere var vi meget flove, fordi vi var førerne, og vi var bare gået fra spejderne, og hvor var de, og hvad troede de? Til sidst var vi kede af det, og jeg tror også lidt bange. En skov kan være så stor og så fuld af lyde, og denne var våd og klam og kold at sidde i ved nattetide.

Vi havde gået i to timer, da vi mødte Svea, og det var faktisk mørkt nu. Svea var meget stor, lidt grov i det og ganske tandløs, selvom hun næppe var mere end 25 år. Hun havde været ude på en af øerne for at malke. Vi blev så glade over at møde Svea, at vi lo og snakkede i munden på hinanden, og hun syntes vel bare, vi var tovlige, at vi ikke kunne finde vej, hvor da alle kunne finde den, og hun tilbød at ro os hjem. Rie har alle dage hadet søen og små både, men den dag sprang hun med glæde i den fladbundede pram, og med store, sejge årtag roede Svea os hjem på en halv time. Vi fik ikke hendes historie, men den fik jeg en anden gang, hun boede i et lille rødmalet hus langt inde i skoven, alene med sit lille barn, hvis far havde svigtet dem begge. Vi havde hver en tokrone og dem gav vi Svea, der mere end nogensinde så ud til at mene, at vi var tovlige, men to blanke tokroner sagde man ikke nej til, de var en rigdom.

Og så kom vi jo da hjem i lejren, som var i oprør, for hvor var vi, og hvad skulle man gøre, når der var

5 km bare til en telefon, og hvem skulle man ringe til, når to førere var blevet væk? De havde haft vagtposter ude, og nogle var kravlet op i høje træer og havde hujet, og nu ville de have tændt blus ved vandet og var ved at slæbe brænde ned til det.

Vi måtte som bod give chokolade, som Mamma bare sved lidt, men det mærkes ikke, når man er glad, og alle er samlede igen, og vi spiste tykt knækbrød af den slags med et hul i til tommelfingeren og med tykt, harsk smør på, — men *det* kunne Mamma ikke gøre for, alt smør var enten harskt eller så salt, at tårerne stod os i øjnene; men vi holdt af det, det smagte af udlændighed og fremmedartethed.

Lige nu, hvor det sner og hvirvler, kan jeg mærke i næsen duften af våd, smålandsk skov, jeg kan mærke kæmpetræets ru bark i fingerspidserne, og jeg kan længes efter at gå „vilse på vägen“ med Rie og opleve det vidunderlige at blive reddet og komme hjem i varmen!

Scusephi

Internationalt Nyt

I denne måned afholdes den 17. verdenskonference i Grækenland. Konferencen skal vare fra 9.—20. maj og mødestedet hedder Kifissia i nærheden af Athen. Fra vort korps deltager: spejderchefen, Ellen Arkil, som delegeret og Hanna Lund som „visitor“, desuden deltager fru Bruun, som jo er medlem af verdenskomiteen, og Lis Starcke, der er medlem af „lovkomiteen“.

Hvad taler man om på sådan en conference?

Jeg har hørt, at man skal diskutere forskellige landes medlemsskab af Verdensforbundet.

Og mulighederne for oprettelse af et internationalt samlingssted i Asien, og hvad Thinkingdaypengene skal bruges til. Der er ønske om at sende rejseinstruktører til Afrika og det mellemste Østen. Det bliver spændende at høre, hvad de har oplevet, når de kommer hjem.

POSTBOXEN

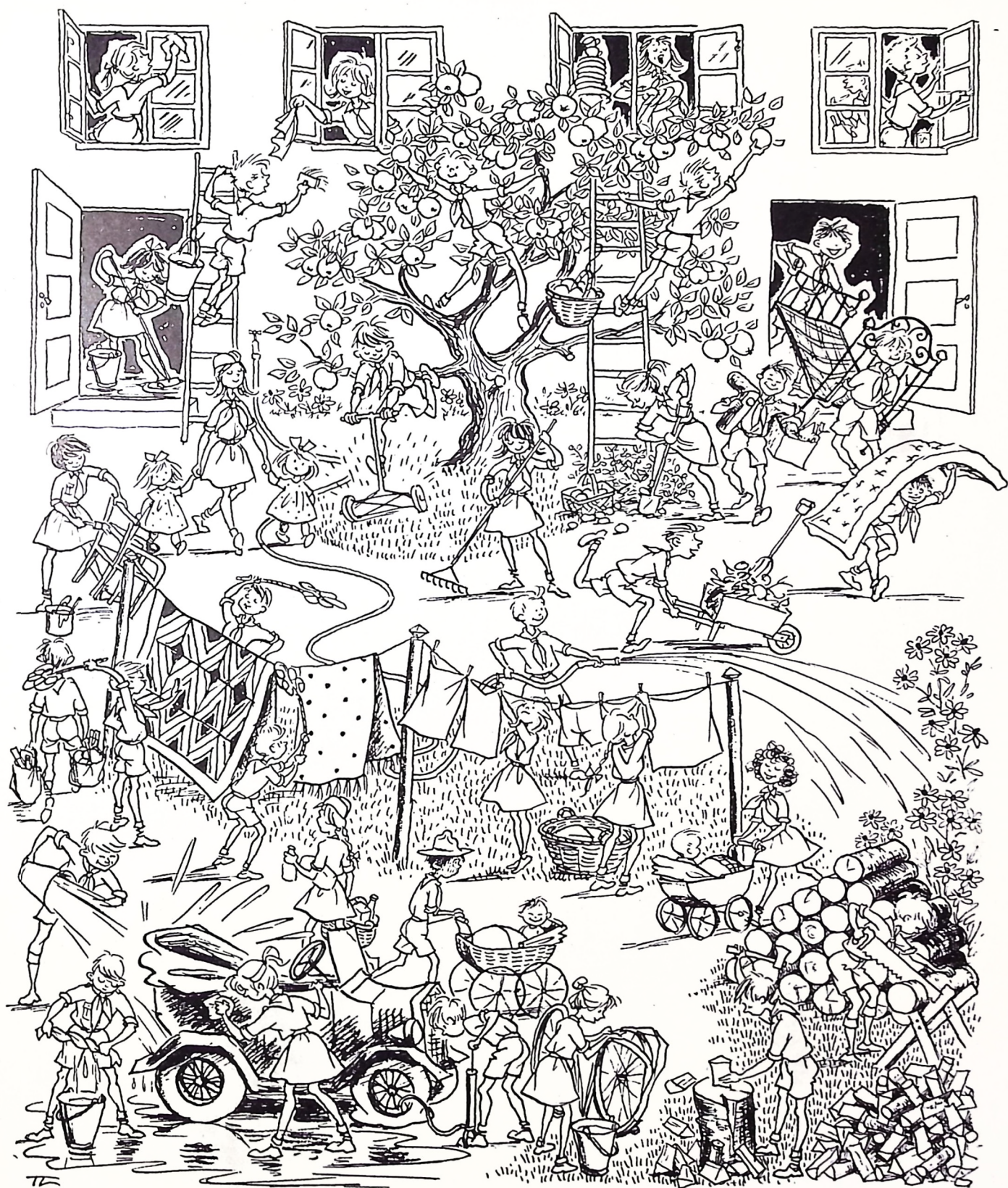
Den kære Postbox har næsten overvældet mig med anmodninger, alt er blevet ekspederet omgående. Norge er vanskeligst i øjeblikket, efter at jeg har brugt de 50 adresser, der blev sendt mig.

Til alle, der rejser til udlandet i år, vil jeg sige, lad være at tage adresser med hjem til andre spejdere, lad det gå gennem landets postbox, så er man altid sikker på, at hvis der sker noget, f. eks. hvis adressen bliver borte, eller brevene ophører, saa kan man henvende sig til Postbox og få hjælp.

Der er altid adresser fra U. S. A., men for det meste er de meget unge.

Her ligger et brev fra en 11-årig pige fra Kalifornien. Fra Holland er der breve fra en patruljefører på 14 år og en 13-årig og en 14-årig pigespejder, de skriver alle helst engelsk.

Fromse

Der er masser af muligheder, når der skal „jobbes“ penge ind til SPEJDERHJÆLPEN i september. — Thora Lund giver her sine ideer. — Når I farvelægger billedet, må I huske, at alle fire korps er med i Spejderhjælpen.

PIGESPEJDER DEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø
Telefon Øbro 8383 . Giro 40673

Åbningstider: 9-17,30
fredag 9-19, lørdag 9-14

PRISLISTE FOR SOMMEREN 1960

er i slutningen af marts udsendt til alle troppe og flokke. Hvis du ikke har fået én, så bed din fører om den.

Soveposer

med pude	vægt	pris	pris
	185 cm	170 cm	185 cm
Krøluld	2300 g		40,00
Krølfjer	2300 g	60,00	66,50
Dynella Terryline	1500 g		127,00

med mellemvæg:

Halvdun	2600 g	81,00	86,00
Dun	1700 g	93,00	99,00
Andedun	1700 g	108,00	116,00
Gåsedun	1400 g	130,00	140,00

Tæppesoveposer

Krøluld	58,00
Dun, m. mellemvæg	122,00
Andedun, m. mellemvæg	140,00
Gåsedun, m. mellemvæg	155,00
Dynella Terryline	140,00

Hylstre og omrulninger til soveposer

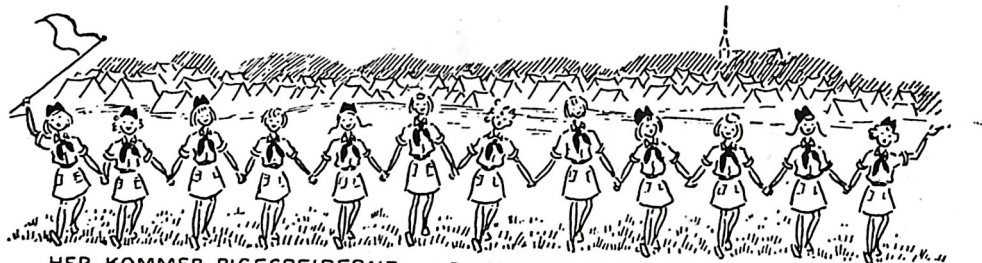
Khakifarvet lærredsplasticpose	
med snøring	8,60, 10,00
med lynlås	11,50, 13,00
Omrulning, lærredsplastic,	
95 x 150	11,75
95 x 180	13,25

Lagenposer

Bomuld, med og uden pudebetræk,	
hvid	11,25, 9,75
ternet	11,75, 10,25
spec. stor størr. til tæppesovepose,	
hvid	10,50
ternet	11,50

Madrasvår

Hessian	10,50
Bomuld, ternet m. bændler	11,50
Bomuld, ternet m. lynlås	14,00

HER KOMMER PIGESPEJDERNE — DANMARKS GLADE BLAA.....

REDAKTION: Ansvarshavende: Fru Annesofie Hermann. Redaktor: Frk. Ruth Estrup, Strandvejen 48 B, Hellerup.

POSTBOX: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Kontingent for bladet sendes sammen med kontingent til divisionen.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på det lokale postkontor, og abonnementsprisen for 1960 er kr. 5,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af 50 øre pr. nummer (gerne i frimærker).

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 2. 5. 60

Se dig om!

Livligt

D. D. P.s kendingsmelodi 1960

W. From-Petersen

Spej-der, nu er som'-ren kom-met, se dig
om! Se de let-te skyer mod him-len, bøl-gers leg med sten og strand, ly-se næt-ters stjer-ne-vm-len,
sol-ned-gan-gens af-ten-brand! Se dig om! Annesofie Hermann

Jubilæumssangen 1960

Spejder, nu er som'ren kommet, – se dig om!
Se de lette skyer mod himlen,
bølgers leg med sten og strand,
lyse nætters stjernevrmlen,
solnedgangens aftenbrand!
Se dig om!

Spejder, nu reveillen lyder, – se dig om!
Her i lejren er vi venner,
hver dag finder du en ny,
kæden vil, når lejren ender,
spænde over land og by.
Se dig om!

Spejder, jubi jubi heja, – se dig om!
Fra syv store spejderlejr
jubelråb mod himlen går,
vi vil feste, vi vil fejre
vores jubilæumsår!
Se dig om!

Spejder, tænk på gamle tider, – se dig om!
Pionerers hjerter brændte
for et nyt og ukendt mål,
gnist fra deres ildhu tændte
hele verdens spejderbål.
Se dig om!

Spejder, verden på dig venter, – se dig om!
Er du vågen, ren og modig,
er det dig, vi venter på!
og en fremtid fri og frodig
venter „Danmarks glade blå“.
Se dig om!